

VZNIK VODÁCKÉHO ODDÍLU V Č. KRUMLOVĚ

Vodácký oddíl vznikl z iniciativy několika zaměstnanců přádelny lnu a konopí národního podniku KONOPA Český Krumlov, sdružených se v její tělovýchovné jednotě SOKOL KONOPA Český Krumlov v roce 1952 v jarních měsících.

Myšlenka založení oddílu "Vodáků" vznikla v hlavách tehdejší skupiny nadšenců z řad pracovníků závodu, kteří již měli jaksí určité zkušenosti v tomto odvětví, tak i z řad spoluobčanů z Nového Spolí a Českého Krumlova, ba i z Větrní. K iniciátorům patřili především

- Václav KOVÁŘ, ze Spolí, povoláním svářeč v přádelně,
- František NĚMEC ze Spolí, ředitel základního závodu přádelny
- Jan ŠULC ze Spolí, pracovník údržby závodu přádelny
- Jaroslav BEROUN, učitel / nyní bytem v Kojeticích na Moravě /,
- Tomáš ŠAFRÁNEK, ekonom závodu přádelny,
- Josef LITVAN, vedoucí odbytu přádelny,
- Jan ŠIHOVEC, vodák JIVAK
- Bedřich MULLER, ved. provozu přádelny - technik
- Jan ŠVEHLA, ved. propagačního oddělení závodu přádelny
- Josef CÍNER, normovač závodu přádelny
- Mgr. Věra PAZDERKOVÁ, tehdy ředitelka okres. knihovny
- Vlastimil VÁVRA, technik papíren Větrní
- Zdeněk PAVLICA, pracovník přádelny
- Hedvika HAJEROVÁ, pracovnice přádelny
- Jan KOMRSKA - radiotechnik

Nelze opomenout zvláště vřelý vztah vedení závodu i podniku, které rozvíjející se oddíl všestranně podporoval a to jak postupným nákupem lodí, zabezpečením dopravy lodí, nákupem tehdy modrých tepláků s nášivkou znaku TJ SOKOL KONOPA, přestavbou bývalé kuželkárny na loděnicí na Tavírně a zajištěním potřebného materiálu pro opravy plavidel atd.

Vedoucím oddílu a také cvičitelem byl již zmínovaný Václav KOVÁŘ. Postupně pak vytvořený oddíl mládeže vedla Mgr. Věra PAZDERKOVÁ.

A tak jsme se postupně učili téměř všichni vůbec sedět v lodích a naučit se pádlovat, naučit se různé fišty ke zvládnutí nebezpečí atd. atd. Proto výcvik se prováděl na Vltavě v úseku od Tavírenského mostu k Benešovu mostu, případně pak později od Rechlí ve Spolí k přádelně a zpět, trénoval se i sjezd jezu u Rechlí při různé výši hladiny toku. Byly i pokusy s "Eskymáky", byť s nevalnými výkony.

V té době jsme měli kánoe - tak zvané "dřeváky", které byly těžké na jejich přepravu jsme si museli vyrobit "kolečka", protože se sháněl kdejaký kočárek po již odrostlých dětech a z toho pak ve fabrice v dílně tento velepotřebný přepravní prostředek pro každou loď vlastnomučně vyrobit. Později byl i problém se sháněním nějakého vhodného pytle nebo bedničky, kam by se mohly ukládat věci / oblečení, potnaviny, materiál na opravy atd., neboť dřevěné konve tehdy ještě nebyly a gumové vaky pro nás drahé. Ale vždy se to nějak vyřešilo důvtipem členů kolektivu.

Že nebyla v té době ještě laminátová plavidla dostupná, bylo ale k něčemu také dobrné. Totiž ta manipulace s "dřeváky" / které ale seděly na vodě a nebyly příliš vratké / byla někdy pěkná dřina při manipulaci na jezích či přepravě lodí od vody na nádraží a pak nakládání anebo vykládání z vagonů vlaků. Ale vše se zvládlo.

Jaroslav Hora

MUDr. Jaroslav Valter
Ing. Jaroslav Bláha
Ing. Petrovič Karel
Jana Vodrážková
Zdeňka Švehlová

Když už jsme zvládli tréninky, bylo třeba se konečně dosáhnout nějakého opravdového sjezdu, načež jsme se sborně všichni těšili! Tento okamžik nastal pak na 1. Máje. V předvečer jsme lodě přetáhli k bývalým jatkám či Stavebnímu podbíku u Porákova mostu a schovali do houští u řeky. // Tehdy se ještě nekradlo! // Na a po povídné účasti v prvomájovém průvodu, jsme přeběhli k OSP, odvázáli lodě, svlékli se z tepláky TJ Konopa, navlékli šortky nebo plavky, dali lodě na vodu, nasedli a vyrazili. Byl to rok 1952. Bylo tehdy pěkné počasí a celkem teplo. A tak jsme už pádlovali k Sedmí špičce, propluli úspěšně první peřeje, dojeli do Rájova, kde jsme přenašeli jez, pak míjeli Zlatou Korunu, Dívčí Kámen, opět s peřejemi, a pod ním si udělali malou přestávku. Pak pokračovali kolem Cáb, U Rybáků, U Rybů a dojeli do Boršova k železničnímu mostu. Zde jsme zakotvili, vytáhli lodě na břeh, uložili na kolečka a odvezli je na nádraží Boršov. Zde jsme pak čekali na příjezd vlaku od Bědějovic, pak naložili lodě do vlaku i sebe do vagonu a odjeli do Krumlova, kde na nás čekal už na nádraží nakladač fabriky, který nás i lodě odvezl za řízení Pepy Litvana až k loděnici na Tavírně. Byl to krásný den, krásný zážitek, krásná parta! Premiéra se tedy vyvedla - a taky jsme se doma i ve fabrice pochlubili.

Tím však naše vodařina neskončila. Získali jsme vodácké sebevědomí a tak jsme vyráželi, bylo-li hezky na vodu častěji, zatím jen na Vltavu. Léta běžely, tým se rozrůstal, vznikl i oddíl mládeže, jehož prvními členy byli především děti rodin stávajících členů / Švehlíci, Vítkové, Slepánkových, Slípkovy, Pazderkové, Rakoušovi, Wimmerovi, Maurerovi, Fehových, Píckovi, Doležalovi, Studených, Barvířových, Doležalových, Kubešů, Píckových, atd.

V roce 1954 uskutečnil oddíl vodáckou "Zápačtovou cestu" po Vltavě z Českého Krumlova do Davle // 5 lodě / 10 osob / V roce 1956 pak po Lužnici ze Suchdola nad Lužnicí na soutok ~~Mlýnský náhon~~ Lužnice - Vltava ~~na soutok~~ Každoročně jsme uskutečnili v době dovolených týdenní či loděnní plavby po Otavě, Blanici, Vydře, Malši, Sázvě, Želivce, Volyňku, Zlatý potok, část Dyje atd. Při vyšším stavu vody, jsme sjížděli i potoky v okolí. Projížděli jsme se pochopitelně po Lipně, po Rožmberku, Horusíakém rybníce atd. Tyto vícedenní jízdy byly vždy spojovány i s kulturně-poznávací náplní / návštěvou hradů, zámků, divadel, koncertů, ale i výrobních závodů formou předjednaných exkursí, vždy byla zařazena i návštěva muzeí a historických objektů.

Stravování se řešilo při těchto cestách vždy z vlastních zdrojů, t.j. vařením a málokdy bylo využito veřejného stravování. Jednou z nepsaných zásad bylo, že celá akce musela být uskutečněna s co nejmenšími nejnižšími finančními náklady, čili restaurace, hospody a jiná zařízení byla téměř tabu. Zato se vždy vozila litrová fľaška RUMu, mezi vodáky nazvaného "Vodácká tinktura", ale konzumace toho tradičního nápoje byla jaksi řízena palcem našeho ředitele Františka Němce. / to bylo tak, že Frantík držel pevně láhev a palcem ukazoval, pokud se mohl z fľašky žíznivec osvěžit. A fungovalo to dobře, anžto nikdo neměl možnost se zlinkovat.

Zažilo se při plavbách fura legrace, přičemž vše v míře slušnosti, kamarádství a vzájemné pomoci a podpory. A to zůstaly po léta vždy milé vzpomínky. Žel, v průběhu let již řada kamarádů od vody odešla na věčnost, nikoliv pro utonutí, nýbrž věkem či nemocí.

Všichni ti, kteří stáli u kolébky vodáctví v Konopě, pak ve Slavoji či nyní ve Startu, ať to byli muži, ženy, dorostenci či žáci jistě nezapomenou po celý další život na chvíle krásné na vodě, při táboráku, ve stanu a to i přes někdy nepřívětivé počasí

ale, v nádherném kolektivu lidí majících ve znaku pádlo a volajících na spřízněné duše svůj vodácký pozdrav AHOJ !

Poznámka : Určitý čas se staly členkami našeho vodáckého kolektivu i děvčata z učiliště závodu prádelny // Konopa, Juta, Jitka, jak se postupně po delimitacích podniků naše prádelna jmenovala.

- Milá byla i skutečnost, že v kolektivu byly i manželky a občas se s námi svezly i naše děti.
- Velmi dohrým jevem je i skutečnost, že aktivní vedařinu provádí v této době již třetí generace některých členů a to je dobře !!! Typickým příkladem byla i rodina Švehlů, kde vedařině podlehli rodiče, oba synové - Zdenka a Honzík i jejich současné manželky i jejich děti, Zdenka a Radek se svými ženami. Chvályhodné je, že Zdeněk st. a Radek se do současné doby věnují má mládeži a starají se tak o zachování vodáckého sportu v Českém Krumlově i jako funkcionáři odborů.
- Zánikem výroby v prádelně lnu a konopí v Českém Krumlově a následkem zániku tohoto podniku vůbec, došlo k zásadně negativním situacím, pro nás - vodáky - katastrofickým. Nový majitel objektu v němž jsme měli v té době loděnicí // w bývalém Závodním klubu ROH Konopy, / nám dal výpověď a objekt využíval dále pro své účely podnik Západokámen. Stáli jsme tedy před otázkou kam s loděmi. A to rychle ! Po poradě s výborem TJ Slavoj, pod nímž jsme v té době náleželi / předsedou byl také náš člen Josef Ciner / bylo usneseno nabídnout lodě přednostně členům vodáckého oddílu k bezplatnému převodu a v případě nezájmu z řad vodáků nabídnout lodě veřejnosti. / Ostatně většinou tyto lodě již byly značně opotřebované a navíc " dřeváky " již nebyly moderní, neboť začala éra laminátů - lehkých plavidel - které byly snadněji opravitelné lamináty, snadněji ovladatelné i snadněji přepravitelné po souši / Nakonec se našli zájemci z řad členů oddílu, kteří si lodě odvezli. Další materiál, jako stany, pádla, spacáky kolečka byly předány k dalšímu použití Tělovýchovné jednotě, později Odboru turistiky START a uskladněny v jeho objektu Panská čp. 100.
- Tím, k lítosti všech členů-vodáků- došlo k ukončení činnosti vodáckého oddílu na podzim roku 1959.
- Pozitivní skutečností bylo, že po zániku oddílu převážná část členů oddílu přešla / přestoupila / do Slavoj a posléze do Klubu českých turistů START ČESKÝ KRUMLOV, ktený byl svým charakterem a náplní nejbliže naším zájmům - POHYT V PŘÍRODĚ nikoliv však po vodě, ale po souši. Nicméně čas od času se po vodě jezdilo, nicméně nikoliv v kánojích, nýbrž raftech, by i na Spartakiádách matracích a někdy jsme se svezli i na kánojích. Pro všeobecnou legnaci jsme se zúčastňovali populární akce " Kuniozní plavidla " z V. Brodu do Rožberka.
- V příloze je minifotoalbum s kresbami J. Švehly st.